

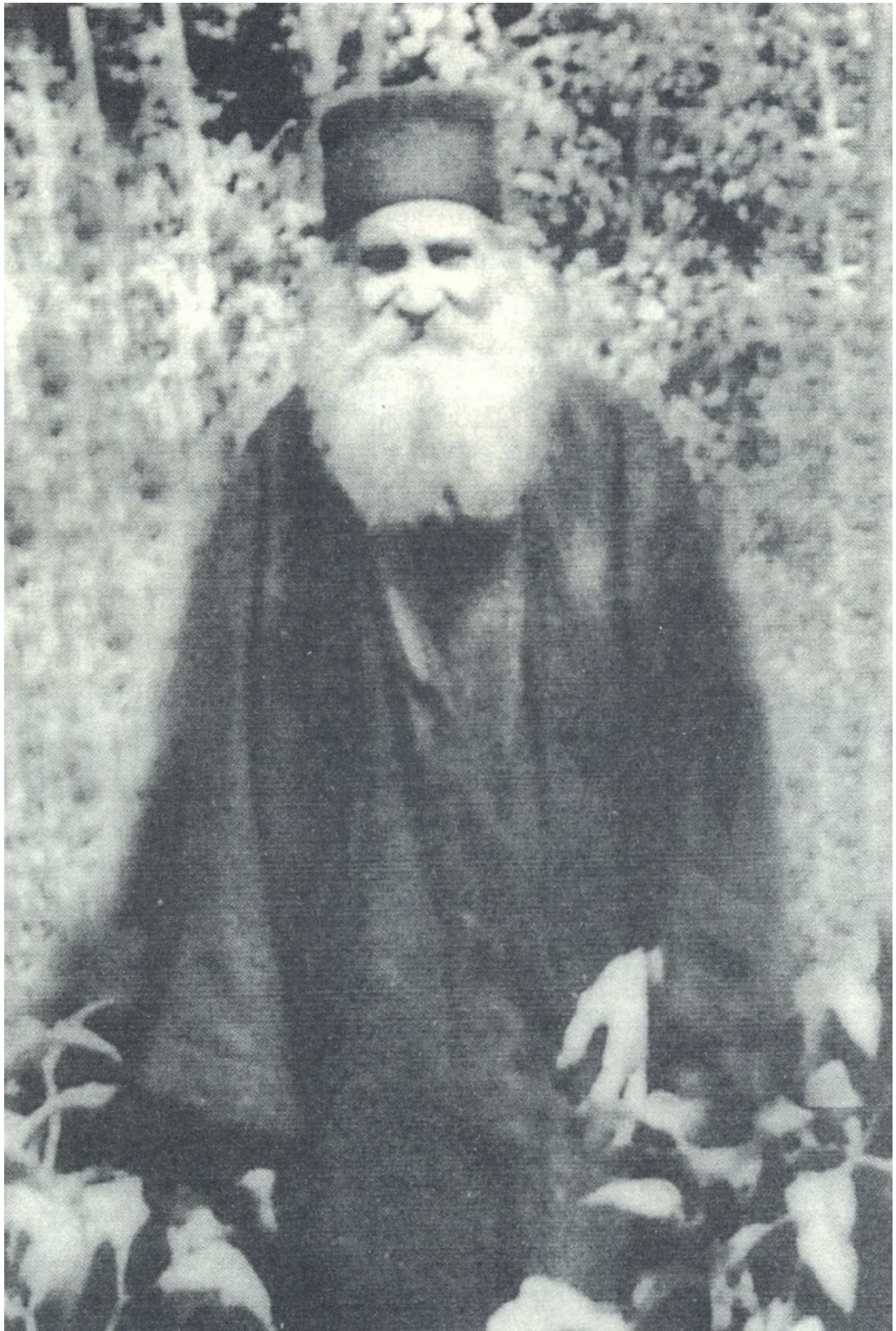
23 Ιανουαρίου 2016

Μοναχός Παρθένιος Νεοσκητιώτης (1888 - 23 Ιανουαρίου 1973)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Image not found or type unknown

Γεννήθηκε στην κωμόπολη Λύση της επαρχίας Αμμοχώστου Κύπρου το 1888. Ο κατά κόσμον Παναγιώτης του Μιχαήλ Χατζηπαπαγιάννης Μιχαηλίδης καταγόταν από λευϊτικό γένος. Γεννήθηκε με πιο κοντό το ένα του πόδι. Έτσι σε όλη του τη ζωή χάλαινε. Η σκληροκαρδία των ανθρώπων άφηνε ειρωνικά χαμόγελα για την κατάστασή του. Δεν μπορούσε μικρός να παίξει άνετα με τ' άλλα παιδιά. Η αγαθή μητέρα του τον έμαθε από νωρίς να προσεύχεται, να νηστεύει, να εκκλησιάζεται τακτικά. Του δίδαξε να εργάζεται τίμια και να συγχωρεί εγκάρδια. Αγαπούσε να φέλνει και όχι να τραγουδά. Ο θάνατος της μητέρας του τον λύπησε βαθιά. Η μητριά του δεν του φερόταν τόσο καλά. Δω-δεκάχρονος έμαθε την τσαγκαρική τέχνη. Ποτέ δεν λησμονούσε την προσευχή. Μετά τον θάνατο της αδελφής του και του αδελφού του, που πολύ τον πόνεσε, αλλά δεν τον απογοήτευσε, συνέχισε την εργασία του φιλότιμα. Του πρότειναν τότε να αρραβωνιαστεί μία συγχωριανή του.

Το 1912 όμως αποχαιρέτησε τους δικούς του και εισήλθε δόκιμος μοναχός στην ιερά μονή Σταυροβουνίου. Αμέσως έδειξε την υπακοή του, το φιλακόλουθο και φιλάρετο που πάντοτε τον διακατείχε. Τον έστειλαν στο μετόχι της μονής, την Αγία Βαρβάρα, να εργάζεται με τους άλλους αδελφούς στα κτήματα. Συνέχιζε και την τσαγκαρική του με επιμέλεια, προς ανάπαυση όλων των αδελφών. Ο ηγούμενος Βαρνάβας (+1948) του φόρεσε το ράσο του δόκιμου μοναχού. Εργαζόμενος πάντα προσευχόταν με τη μονολόγιστη ευχή του 'Ιησού. Είχε απλότητα, πραότητα και ταπεινότητα. Λόγω προβλημάτων οικονομικών της μονής του αναχώρησε, με την ευλογία του Γέροντός του, το 1920 για το Άγιον Όρος.

Κατευθύνθηκε στην ωραία Νέα Σκήτη, στην Καλύβη του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου, στην υπακοή του αυστηρού και ενάρετου Γέροντος Αγαπίου, που είχε και έναν Κύπριο αγωνιστή υποτακτικό, τον μοναχό Συμεών (+1963). Υπακοή, σιωπή, αγρυπνία, προσευχή, διακονία χαρακτήριζαν τη ζωή του. Ασχολήθηκε ξανά με την τσαγκαρική.

Ζούσε αυστηρή ασκητική ζωή. Είχαν μόνιμη μονοφαγία και μόνο τα Σαββατοκύριακα έτρωγαν λίγο λάδι. Ο Γέροντας Αγάπιος δίδασκε τους υποτακτικούς του κυρίως με το αγαθό του παράδειγμα. Ο Παρθένιος συνήθιζε να λέει «ευλόγησον» και «να είναι ευλογημένο», δίχως να λέει περιττά. Έλεγε την ευχή ακατάπαυστα. Στο ναό παρακολουθούσε τις ιερές ακολουθίες και θείες λειτουργίες με πολλά δάκρυα. Τα δάκρυα είχε και στη μελέτη και όταν έλεγε την ευχή. Εκάρη μεγαλόσχημος μοναχός το 1921.

Ήταν τελείως ακτήμων, αφιλοχρήματος και αφιλόδοξος. Ως μοναχός δεν έπιασε στα χέρια του χρήματα. Δεν είχε πολλές εξόδους από την αγαπητή Καλύβη του,

συζητήσεις και συναναστροφές. Ζούσε ευχάριστα στην επιλεγμένη αφάνεια και αδοξία. Ούτε σε άλλες Καλύβες πήγαινε ούτε σε μονές. Ποτέ δεν βγήκε στον κόσμο. Είχε απόλυτη ξενιτεία. Πριν την εκδημία του Γέροντος Συμεών προσήλθαν στη συνοδεία και προσ-τέθηκαν δύο ακόμη αδελφοί. Ο Γέροντας Παρθένιος δίδασκε τους μο-ναχούς του αυτά που διδάχθηκε από τους Γέροντές του: «Παιδιά μου, τον νου σας στην ευχή». Συνεχώς, έλεγε, «ο διάβολος караδοκεί».

Ο Γέροντας Παρθένιος έως το τέλος της ζωής του διατήρησε την αυστηρή του άσκηση. Δεν δεχόταν στον εαυτό του καμία «οικονομία». Έλεγε: «Βρε παιδιά, εγώ είδα μοναχούς να κάνουν πολύ μεγαλύτερη άσκηση. Τίποτα δεν έκανα εγώ». Ζούσε αθόρυβα, κρύβοντας την αρετή του. Η κατάνυξη του ήταν μεγάλη. Τον πολεμούσε, έλεγε, ο δαίμονας, αλλά τον βοηθούσε πάντοτε η Παναγία. Η υπομονή του στις δοκιμασίες ήταν αξιοθαύμαστη και καταπληκτική.

Αφού άκουσε την ακολουθία της θείας Μεταλήψεως μετάλαβε των αχράντων Μυστηρίων, ήρεμα και γαλήνια παρέδωσε την ψυχή του στον Πλάστη του στις 23.1.1973.

Πηγές - Βιβλιογραφία

Μοναχολόγιον Ιεράς Μονής Αγίου Παύλου. Ιωσήφ Βατοπεδινού μοναχού, Οσίων μορφών αναμνήσεις, Άγιον Όρος 1995, σσ. 125-129. Βίος Γέροντος Παρθενίου του υποδηματοποιού (1888-1973), Λευκωσία 2008 (απ' όπου και η φωτογραφία).

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό, τ. Β', εκδ. Μυγδονία σ. 861-864